

Lieta C-94/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 6. februāris

Iesniedzējtiesa:

Corte suprema di cassazione (Itālija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2018. gada 27. novembris

Kasācijas sūdzības iesniedzēja:

San Domenico Vetraria SpA

Atbildētājs kasācijas instancē:

Agenzia delle Entrate

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE [AUGSTĀKĀ KASĀCIJAS TIESA]

SEZIONE V CIVILE [V CIVILLIETU PALĀTA]

[..]

2018. gada 23. janvāra tiesas sēde

izdod šo starprīkojumu.

STARPRĪKOJUMS

par kasācijas sūdzību [..], ko iesniegusi

s.p.a. San Domenico Vetraria, [..]

-kasācijas sūdzības iesniedzēja-

pret

Agenzia delle entrate [Ieņēmumu dienestu], [..]

-atbildētāja kasācijas instancē-

un attiecībā uz

[oriģ. 2. lpp.]

Ministero dell'economia e delle finanze [Ekonomikas un finanšu ministriju],
[..]

-atbildētāja kasācijas instancē, kas nav vēlējusies ieņemt tiesvedībā aktīvu
nostāju-

[..] [procedūra]

Lietas fakti

1. Pārsūdzētā sprieduma faktu izklāstā ir lasāms, ka daļēja pārbaude PVN nolūkos ļāva attiecībā uz 2004. gadu konstatēt, ka *s.p.a. Avir – s.p.a. San Domenico Vetraria* mātesabiedrības – vadošais darbinieks bija norīkots darbā meitassabiedrībā viena no tās uzņēmumiem direktora amatā un ka attiecīgie izmaksu posteņi tika iekļauti šīs lietotājsabiedrības grāmatvedībā;

2.- tāpat *s.p.a. San Domenico Vetraria* no savas mātesabiedrības saņēma faktūrrēķinus ar summām, kuras atbilda izmaksām par darbā norīkotā vadošā darbinieka izmaksām, un, tās atlīdzinot, piemēroja PVN, lai vēlāk izmantotu attiecīgās atskaitīšanas tiesības;

3.- savukārt *Agenzia* apgalvoja, ka, tā kā atlīdzinājumi neattiecas uz pakalpojumu sniegšanu mātesabiedrības un meitassabiedrības starpā, tiem nebija jāpiemēro PVN; tāpēc *Agenzia* atguva nodokļu maksātājas tādējādi atskaitīto PVN;

4.- vēl *Agenzia* norādīja, ka nodokļu maksātāja bija iegādājusies izlietotu stikla iepakojumu un stikla lauskas, taču nepiemērodama darījumiem PVN; tādējādi *Agenzia* atguva arī attiecīgo nesamaksāto PVN;

[oriģ. 3. lpp.]

5.- sabiedrība pārsūdzēja izdoto paziņojumu par nodokļa uzlikšanu, taču gan prasība pirmajā instancē, gan apelācijas sūdzība tika noraidītas;

6.- it īpaši, runājot par pirmo aspektu, apelācijas tiesa uzskatīja, ka ir piemērojams 1988. gada 11. marta Likuma Nr. 67 8. panta 35. punkts, līdz ar to – tā kā nebija pierādījumu, ka darbā norīkotais darbinieks saņem lielākas summas vai veic funkcijas, kuras atšķiras no norīkotajā uzņēmumā veiktā darba funkcijām –, tā apgalvoja, ka ir tikuši veikti tikai ar nodokli neapliekami atlīdzinājumi;

7.- attiecībā uz otro aspektu [apelācijas tiesa] kvalificēja izlietotā stikla iepakojuma piegādes kā pakalpojumu sniegšanu, kas ietilpst *d.P.R.* [Republikas prezidenta Dekrēta] Nr. 633/72 pielikumā esošās A) tabulas III daļas 127.*sexiesdecies* punktā; līdz ar to tā uzskatīja, ka šīm piegādēm ir piemērojams PVN 10 % apmērā;

8.- par šo spriedumu *s.p.a. San Domenico Vetraria* iesniedza kasācijas sūdzību, ko pamato ar četriem procesuālajā rakstā izklāstītiem pamatiem, pret ko *Agenzia* iesniedza pretkasācijas sūdzību;

9.- [...] [procedūra]

Nolēmuma iemesli.

Jautājums.

10.- Tiesa uzskata, ka, ievērojot [Eiropas Savienības un] valsts judikatūru šajā jomā, lai izšķirtu strīdu par PVN režīmu, kas ir piemērojams tādai darba ņēmēju norīkošanai darbā, par ko ir atlīdzinātas attiecīgās izmaksas, izšķiroša nozīme ir **[oriģ. 4. lpp.]** jautājumam, vai minētais darījums var būt uzskatāms par darījumu, kas ir apliekams ar nodokli.

Sabiedrība – prasītāja ar *kasācijas sūdzības otro pamatu* apgalvo, ka ir pārkāpts vai nepareizi piemērots Likuma Nr. 67/88 8. panta 35. punkts, Itālijas Civilkodeksa Ievadnoteikumu 12. pants, Itālijas Civilkodeksa 1321. un 1322. pants saistībā ar Likuma Nr. 212/00 10. panta 1. punktu, un ka attiecīgais pamatojums nav norādīts, ir nepietiekams vai ir pretrunīgs daļā, kurā apelācijas tiesa – ciktāl tas skar darbinieka norīkošanu darbā, – ir konstatējusi vienkāršu atlīdzināšanas darījumu, kas kā tāds nav apliekams ar nodokli, turklāt neņemdamā vērā vadošajam darbiniekam uzticētās īpašās funkcijas un apstākli, ka Valsts kasei nav radīti nekādi zaudējumi.

10.1.- [...] **[oriģ. 5. lpp.]** [...] [valsts tiesības – kasācijas sūdzības pirmā pamata noraidījums]

Savienības tiesības.

Ar nodokli apliekamas pakalpojumu sniegšanas jēdziens.

11.- Vispārīgi tāpat kā Padomes Sestā direktīva 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, arī Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) nosaka ļoti plašu PVN piemērošanas jomu, 2. pantā, kas attiecas uz ar nodokli apliekamiem darījumiem, papildus preču importēšanai paredzot preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, kuru par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas rīkojas kā tāds (Tiesas spriedums, 2015. gada 3. septembris, lieta C-463/14, *Asparuhovo Lake Investment Company OOD*, 33. punkts).

Faktu norises laikā spēkā esošās Sestās direktīvas 6. pantā ir noteikts, ka:

“1. “Pakalpojumu sniegšana” nozīmē jebkuru darījumu, kas nav preču piegāde 5. panta izpratnē.”

11.1.- Jēdziens *“pakalpojumu sniegšana”* PVN direktīvas izpratnē ir jāinterpretē neatkarīgi no attiecīgo darījumu mērķiem un rezultātiem (Tiesas spriedums, 2018. gada 22. novembris, lieta C-295/17, *MEO – Servigos de Comunicagões* un *Multimédia SA*, 60. punkts).

[oriģ. 6. lpp.]

Katrā ziņā Sestās direktīvas 9. pantā kā PVN direktīvas 56. panta homologā pakalpojumu sniegšanas uzskaitījumā ir iekļauts *“personāla nodrošinājums”*; un viens no līdzekļiem, ar kuru starpniecību notiek šāds nodrošinājums [šāda nodošana rīcībā], ir norīkošana darbā.

Samaksas jēdziens.

12.- Vērtējums par to, vai atlīdzība tiek sniegta kā samaksa par pakalpojumu sniegšanu, ir Savienības tiesību jautājums, kas jārisina neatkarīgi no valsts tiesībās sniegtā vērtējuma (Tiesas spriedums lietā C-295/17, minēts iepriekš, 69. punkts); līdz ar to nav nozīmes faktam, ka valsts tiesībās kāds naudas maksājums ir kvalificēts kā atlīdzinājums, nevis kā samaksa.

12.1.- Sestās direktīvas un PVN direktīvas izpratnē pakalpojums tiek sniegts par atlīdzību tikai tad, ja starp pakalpojuma sniedzēju un tā saņēmēju pastāv tiesiskas attiecības, kurās ir savstarpējs izpildījums; pakalpojumu sniedzēja saņemtajai samaksai ir jābūt faktiskai atlīdzībai par pakalpojuma saņēmējam sniegto pakalpojumu (skat. Tiesas spriedumu, 2017. gada 18. janvāris, lieta C-37/16, 25. punkts). Šī Tiesa nosprieda, ka šāds gadījums ir tad, ja starp sniegto pakalpojumu un saņemto atlīdzību pastāv tieša saikne, atbilstoši kurai samaksātās summas ir faktiskā atlīdzība par atsevišķi nosakāmu pakalpojumu, kurš sniegts, pastāvot tiesiskām attiecībām (Tiesas spriedums lietā C-37/16, minēts iepriekš, 26. punkts).

12.2.- Savukārt PVN uzlikšanas nolūkos nav nepieciešams, lai darījums būtu nesis peļņu, jo saimnieciskā darījuma rezultātam nav nozīmes (Tiesas spriedums, 2016. gada 22. jūnijs, lieta C-267/15, *Gemeente Woerden*, 40. punkts, saistībā **[oriģ. 7. lpp.]** ar vienošanos par cenu, kas zemāka par izmaksām).

Faktam, ka saimnieciskā darbība tiek veikta par cenu, kas ir vienāda ar, augstāka vai zemāka par pašizmaksu, pašam par sevi nav nozīmes, kvalificējot šo darbību kā *“darbību par atlīdzību”*, ja vien atšķirība starp izmaksām un atlīdzībā saņemto summu nav īpaši nozīmīga (Tiesas spriedums, 2016. gada 12. maijs, lieta C-520/14, saistībā ar gadījumu, kad iemaksātais maksājums atbilda trīs procentiem no summām, ko pašvaldība samaksājusi par skolēnu pārvadājumu finansēšanu).

13.- Lai noteiktu, vai pakalpojumi tiek sniegti par atlīdzību tādējādi, ka šī darbība ir kvalificējama kā saimnieciskā darbība, ir tomēr jāizvērtē visi apstākļi, kādos tā ir realizēta (Tiesas spriedums lietā C-520/14, 29. punkts).

13.1.- It īpaši, šajā nolūkā nešķiet nozīmīgs apstāklis, ka meitasuzņēmuma izmaksas atbilst mātesuzņēmuma – un tāpat, trešās personas, kas nav tiesību subjekts, uz kuru galu galā gulstas šis finanšu slogs –, darba ņēmēju darba samaksas un [sociālās apdrošināšanas] maksājumu summai.

Šī Tiesa ir nospriedusi (Tiesas spriedums, 2013. gada 18. jūlijs, lieta C-124/12, *Aes-3C Maritza East 1 Eood*), ka PVN direktīvas 168. panta a) punkts un 176. panta otrā daļa (kas atbilst Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam un 17. panta 6. punktam) ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir valsts tiesību akts, kuru piemērojot, nodokļa maksātājam, kam rodas izmaksas par šā nodokļa maksātāja labā nodarbinātu personu transportēšanas pakalpojumiem, darba apģērbiem, darba aizsardzības līdzekļiem un komandējumiem, nav tiesību atskaitīt PVN attiecībā uz šiem **[oriģ. 8. lpp.]** izdevumiem, jo tā rīcībā minētās personas ir nodevis cits tiesību subjekts, un tāpēc šā tiesību akta izpratnē tās nevar tikt uzskatītas par nodokļa maksātāja darbiniekiem, pat ja var tikt uzskatīts, ka minētajiem izdevumiem ir tieša un tūlītēja saikne ar vispārējām izmaksām, kas ir saistītas ar minētā nodokļa maksātāja saimniecisko darbību kopumu.

Valsts tiesības.

14.- 1972. gada 26. oktobra *Decreto del Presidente della Repubblica n. 633 – Istituzione e disciplina dell'imposta sul valore aggiunto* (Republikas prezidenta Dekrēts Nr. 633, ar ko ievieš un regulē pievienotās vērtības nodokli) 3. pantā ir noteikts, ka:

“Pakalpojumi, kas sniegti pret atlīdzību dažādu līgumu ietvaros, publiskā iepirkuma līguma, transporta, pilnvarojuma, kravas nosūtīšanas, aģenta, kurtāžas, glabājuma līguma ietvaros, un kas izriet no vispārēja pienākuma kaut ko darīt vai nedarīt, vai ļaut kaut ko darīt, lai kāds būtu pamats, ir pakalpojumu sniegšana. Pakalpojumi, kas sniegti uzņēmēja vai personu, kuras veic kādu māksliniecisko vai profesionālo darbību, izmantošanai personīgi vai ģimenes lokā, vai citiem mērķiem, kas nav saistīti ar izmantošanu uzņēmumā vai profesionālās vai mākslinieciskās darbības veikšanu, ir pakalpojumu sniegšana par atlīdzību.”

2003. gada 10. septembra *decreto legislativo n. 276 – Attuazione delle deleghe in materia di occupazione e mercato del lavoro, di cui alla legge 14 febbraio 2003, n. 30* (Lēģislatīvais dekrēts Nr. 276 par 2003. gada 14. februāra Likumā Nr. 30 paredzēto deleģējumu piemērošanu jautājumos, kas saistīti ar nodarbinātību un darba tirgu) 30. pantā ir paredzēts, ka:

“Norīkošanas darbā gadījums iestājas tad, kad, lai apmierinātu savas intereses, darba devējs uz laiku nodod cita tiesību subjekta rīcībā vienu vai vairākus savus darbiniekus kāda noteikta darba izpildei.” (1. punkts).

[oriģ. 9. lpp.]

“Norīkošanas gadījumā darba devējs paliek atbildīgs par darba ņēmēja atalgojumu un juridisko stāvokli.” (2. punkts).

1988. gada 11. marta *legge n. 67 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato* (Likums Nr. 67 par valsts gada un daudzgadu budžeta veidošanas noteikumiem) (Likums par 1988. gada budžetu) 8. panta 35. punktā tomēr ir noteikts, ka:

“35. *Pievienotās vērtības nodokļa uzlikšanas nolūkos par nozīmīgu nav uzskatāma darba ņēmēju aizdošana vai norīkošana darbā, par kuru ir tikai atlīdzinātas attiecīgās izmaksas.*”

14.1.- Minētajā tiesību kontekstā šīs Tiesas apvienotās palātas [...] nosprieda, ka Likuma Nr. 67/88 8. panta 35. punktā ietvertā īpašā tiesību norma nevar tikt interpretēta tādējādi, ka gadījumā, kad kompensācija ir lielāka nekā izmaksas, ir jāuzskata, ka ar PVN ir apliekama tikai izmaksu pārpalikušā daļa, un ka gadījumā, kad kompensācija ir mazāka nekā izmaksas, nodoklis nav piemērojams.

Tas tā ir tāpēc, ka norīkošanas darbā gadījumos “[...] *jautājums ir nevis par nodokļa aprēķina bāzi, bet gan par to, vai ir nozīme vai nav nozīmes darījumam, kurš savas pastāvēšanas gadījumā saskaņā ar noteikumiem izraisa (visas) lietotājuņemuma samaksātās summas apliekamību ar nodokli*”. Turklāt, apvienotās palātas piebilda, “*atšķirīgais secinājums, kas izdarīts 2010. gada spriedumos Nr. 19129/19132, nešķiet pārlicinošs [...], ciktāl runa ir par PVN nepiemērojamību atlīdzinājumiem, kas mazāki par izmaksām [...]*”.

14.2.- Savukārt, ja atlīdzinājums atbilst izmaksu par darbā norīkotajiem darbiniekiem summai, darbā norīkošanas darījums, ciktāl tas nav “nozīmīgs PVN nolūkos”, nav apliekams ar nodokli.

[oriģ. 10. lpp.]

Šajā aspektā, uzsvēra apvienotās palātas, regulējums atšķiras no tā, kas regulē pietuvināto darbaspēka nodrošināšanas gadījumu, kuru veic pilnvaroti uzņēmumi un attiecībā uz kuru, ciktāl runa ir par PVN, neveidojoties neviens nenozīmīgs darījums, bet gan kurš izraisot “*atlīdzinājumu atbrīvojumu no nodokļa vienmēr un visos apstākļos, no kuriem tāpēc nodoklis nebija atskaitāms pat tajā gadījumā, kad kopējā samaksa būtu pārsniegusi darba ņēmēju izmaksu summu*”.

Ievērojot kopsakarā Leģislatīvā dekrēta Nr. 276/03 86. panta 4. punktu, kurā ir noteikts, ka Likuma Nr. 196/97 26.*bis* pantā ietvertie noteikumi ir uzskatāmi par attiecināmiem uz minētajā dekrētā paredzēto [darbaspēka] nodrošināšanu, un tieši

Likuma Nr. 196/97 26.bis pantu, darbaspēka nodrošināšanas līgumam tiek piemērota tiesību norma, saskaņā ar kuru “*darba samaksas un sociālās apdrošināšanas maksājumu atlīdzinājumi, kas tiesību subjektam – pagaidu darba veicēju lietotājam ir saskaņā ar 1. panta 5. punkta f) apakšpunktu jāsamaksā šo darbinieku piegādātājam uzņēmumam, ko šis uzņēmums ir faktiski samaksājis pagaidu darba veicēja labā, ir jāuzskata par neietvertiem PVN aprēķina bāzē, kas minēta 1972. gada 26. oktobra d.p.r. Nr. 633 13. pantā. Netiek nedz skarts jau piemērotais nodokļu režīms, nedz veikts jau samaksāto nodokļu atlīdzinājums, nedz tiek atļauts minētā 1972. gada dekrēta Nr. 633 26. pantā minētais grozījums.*”

14.3.- Šī prakse apvienoto palātu nolēmuma (un turpmāko tam atbilstošo nolēmumu) dēļ var tikt uzskatīta par konsolidētu nesenāko tiesas judikatūru (“*diritto vivente*”), lai gan ir bijusi situācija, kurā ir atkal radušās šaubas par tās tvērumu salīdzinājumā ar [Eiropas Savienības] tiesībām, kad tika uzskatīts (Kasācijas tiesas 2016. gada 19. februāra spriedums Nr. 3285), ka “*“pakalpojumu sniegšanas” jēdziena tvērums [...] un PVN neitralitātes [oriģ. 11. lpp.] pamatprincips, ko vairakkārt uzsvērusi ES Tiesa (skat. citu starpā spriedumu, 2015. gada 5. marts, C-479/13), varētu liegt, kā norādīts doktrīnā, atšķirīgu attieksmi pret pakalpojumiem, kas ir vai nu darbinieku norīkošana darbā vai darbaspēka nodrošināšana, ko veic pilnvaroti uzņēmumi*”.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojums.

15.- Valsts tiesību norma tādā izpratnē, kādā to interpretējusi Kasācijas tiesa, rada aizdomas, ka no PVN piemērošanas jomas tiek izslēgts tāds pakalpojums kā darba ņēmēju nodošana rīcībā, norīkojot viņus darbā, kur par attiecīgo pakalpojumu izmaksām tiek saņemts atlīdzinājums, kas savukārt ir apliekams ar nodokli.

15.1.- Tas, ka konkrētā darbība ir saimnieciska rakstura, šķiet izrietam no apstākļa, ka, pamatojoties uz Legīslatīvā dekrēta Nr. 276/03 30. pantu, ir obligāti jāpastāv specifiskai darba devēja – darbā norīkotāja interesei, kas Kasācijas tiesas judikatūrā ir konstatēta kā interese garantēt lielāku mātessabiedrības un meitassabiedrības kopējās organizācijas funkcionalitāti (Kasācijas tiesas 2016. gada 21. aprīļa spriedums Nr. 8068, kā arī attiecībā tieši uz vadoša darbinieka norīkošanas darbā gadījumu – Kasācijas tiesas 2015. gada 3. jūlija spriedums Nr. 13673).

Šādas intereses pastāvēšana nav šajā tiesvedībā izskatāmā strīda priekšmets un atbilst tā uzņēmēja – lietotāja interesei, kas ir iekļāvis darbā norīkoto darba ņēmēju (konkrētajā gadījumā vadošo darbinieku) savā ražošanas organizācijā.

15.2.- Tas, ka vēlāk konkrētā saimnieciskā darbība ir izvērtusies par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību, varētu izrietēt no lietotāju uzņēmuma samaksātās summas apjoma, kas ir vienāds ar darba samaksu un [sociālās apdrošināšanas] maksājumiem [oriģ. 12. lpp.] par darba ņēmējiem un kas kā tāds nav nenožīmīgs.

16.- Turklāt valsts tiesību norma, šķiet, PVN nolūkos rada nepamatotu atšķirīgu attieksmi starp dažādajiem līdzekļiem, ar kuriem tiek īstenota “*darbinieku nodošana rīcībā*”, kas varētu ietekmēt nodokļu neitralitātes principu, kas, savukārt, ir vispārīgā vienlīdzīgas attieksmes principa izpausme (nesenākais Tiesas spriedums, 2018. gada 19. decembris, lieta C-51/18, 55. punkts), saskaņā ar kuru attieksmei pret vienu un tā paša veida potenciāli konkurējošām precēm vai pakalpojumiem PVN ziņā ir jābūt vienādai.

16.1.- Darbaspēka nodrošināšana pati ir darba ņēmēju nodošanas rīcībā līdzeklis (Tiesas spriedums, 2015. gada 12. marts, lieta C-594/13, “*go fair*” *Zeitarbeit OHG*), kas no norīkošanas darbā atšķiras sava intereses rakstura dēļ, proti, tai piemīt [darbinieku] nodrošinātāja interese gūt peļņu; un, pamatojoties uz to pašu Kasācijas tiesas judikatūras piedāvāto rekonstrukciju, tā vienmēr rada ar nodokli apliekamu pakalpojumu, saistībā ar kuru atlīdzinājuma summa ietekmē tikai nodokļa aprēķina bāzi.

16.2. - Turklāt atšķirīgs režīms pastāvot, un šajā gadījumā pretējā nozīmē, arī tad, kad būtu iemaksāta samaksa, kas lielāka vai pat mazāka par darbinieku izmaksām, un pat tās pašas darbā norīkošanas struktūras iekšienē.

Šādā gadījumā, pamatojoties uz apvienoto palātu interpretāciju, darbā norīkošanas pakalpojums esot apliekams ar nodokli, un par visu lietotāju uzņēmuma samaksāto summu.

Savukārt darbaspēka nodrošināšanas gadījumā nodokļa bāze, pamatojoties uz Likuma Nr. 196/97 26.*bis* pantu, kas atgādināts Leģislatīvā dekrēta Nr. 276/03 86. pantā, [oriģ. 13. lpp.] esot jebkurā gadījumā jāaprēķina atbilstoši starpībai starp šo samaksu un darba samaksu kopā ar sociālās apdrošināšanas maksājumiem.

17.- Šaubas par nesaderību ar [Eiropas Savienības] tiesībām neizraisa nepieciešamību atkārtoti jautāt apvienotajām palātām par to, kā attiecībā uz aplūkotajiem aspektiem ir interpretējams Likuma Nr. 67/88 8. panta 35. punkts.

Šī Tiesa nosprieda (Tiesas spriedums, 2016. gada 5. aprīlis, lieta C-689/13, *Soc. Puligienica Facility Esco/Soc. Airgest*), ka LESD 267. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesību normu, ciktāl tā tiek interpretēta tādā izpratnē, ka saistībā ar jautājumu par Savienības tiesību interpretāciju vai spēkā esamību lietu pēdējā instancē izskatošai tiesas palātai, ja tā nepiekrīt šīs tiesas plēnuma sniegtajām norādēm, šis jautājums ir jānodod izskatīšanā minētajam plēnumam un tādējādi tai tiek liegts vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[..] [valsts tiesiskais regulējums]

18.- Tātad ir jānoskaidro, vai iepriekš norādītās Savienības tiesības pieļauj vai liedz to, ka valsts tiesības no PVN Sestās direktīvas piemērošanas jomas izslēdz gadījumu, kurā mātessabiedrība, norīkojot darbā, nodod citas – savas

meitassabiedrības – rīcībā savus darbiniekus, par ko saņem tikai attiecīgo izmaksu atlīdzinājumu.

19.- Noslēgumā saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu jālūdz Tiesu sniegt prejudiciāls nolēmums par šādu jautājumu:

[oriģ. 14. lpp.]

“Vai Padomes Sestās direktīvas 77/288/EEK (1977. gada 17. maijs) 2. un 6. pants, kā arī nodokļu neitralitātes princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir valsts tiesību akti, pamatojoties uz kuriem pievienotās vērtības nodokļa nolūkos nav uzskatāma par nozīmīgu mātesuzņēmuma veikta darbinieku aizdošana vai norīkošana darbā, par ko meitasuzņēmums ir tikai atlīdzinājis attiecīgās izmaksas?”

[..] [tiesvedības apturēšana un iekšējās norādes]

[..] Romā 2018. gada 23. janvārī un 27. novembrī.

[..]

DARBA VERSIJS